

נבהלת כליך בקלות. יש לה אבא שמסכיר לה ומתדרך אותה, אבל להגיד לך שזה נעים, לא. זה לא נעים. היתה לנו שיחה בבית. שאלתי את אשתי ובתי אם הן רוצות שנחליף את מיספר הטלפון. הסכמנו שלא. בתפקידי, כראשיתיה זה לא מקובל על הדעת, שאכנע לאימונים שלהם.

● ובכל זאת, צריך למוצא פתרון לסכסוך?

הפתרון טמון ברנבים. החסידים השוטים ניוונים מהשראת הרבנים שלהם. הם עושים דברים לשם שמיים, במיצוות הרבנים, דברי אלוהים חיים.

● נבגשת לשיחה בנושא עם הרב סלומון?

ישבתי איתו שש שעות בארבע עיניים בוויולה של ירד שלו בכסויו, ואין עם מי לדבר. אין להם כבוד. בעצרת יום-השואה הם הפריעו. הקהל רצה לקרוע אותם.

● הם ניסו לפגוע בך פיסיית?

כשאני יוצא מפתח הישראלי, הם זויים החוצה, כשאני נכנס לאוטו הם נעשים גיבורים ומתחילים להשתמש בביטויים, שתסלחי לי על הביטוי, אבל להתקרב אליי הם לא מעזים. הם פוחדים ממני, רואים שאני לא נבהל מהם, לא אחת, כשהם נטפלים אליי, אורחים מבקשים ממני להזמין מיסטר. אני לא מסכים. לא רוצה לתת להם הרגשה שהם נחשבים בעיניי.

● מה בדיוק אירע בהלווייתו של החייל שנהרג בלבנון. האמנם התב"ק קשת על-ידי המישפחה לעזוב את ההלוויה?

כראשיתיה נכחתי לכתוב את בן עירי שנפל. היתה שם חבורה של נבלות, שהתחילו להשתולל ולהגיד כל מיני דברים.

● מרוע, אם כך, לא הנחת את הזר על קבר החייל והסתלקת?

לא הסתלקתי. נשאתי כמסע ההלוויה עד תומה. המישפחה ביקשה לא להניח זרים בגלל תשעה באב, אז לא הנחתי את הזר.

● ולא עזבת את המקום כבעס?

כלל וכלל לא. מה פתאום? מדה לירי עיתונאים של הארץ ושמעה כיצד נגישה אליי רופא, שאני מכיר היטב. הרופא נדהמה מהתקרית. אין זה מקובל אצל אנשים רתיים לחלל את כבוד המת, והיא אמרה לי: אולי כדאי שתלך, כדי שלא תיווצר מהומה. אני, כמוכן, לא הלכתי, אבל העיתונאים ריווחה שהלכתי כבעס.

הרבנים צריכים לתת סייג להתנהגות חסידים השוטים. מה פירוש שבהלוויה של חייל קבוצה של ארבעה אנרכים, שבחיהם לא הריחו צבא, משתוללים עם בחוסר תרבות, מטרים ספרים מהמקום שבו נמצאת המישפחה רכונה על הארון, כואבת ודוממת?

● התקרת הוו אינה תקרית יחידה. וזה בעיניי חמור מאוד, למרות שאין זה ביטוי של כל האוכלוסיה הרתית, זה חמור מאוד.

● נחזור לעניין הקואליציה, מה יקרה אם מיסלגתך תיאלץ אותך לסגור את קולנוע „היכל“?

את המילה ייאצו מתמקי מהמילון. אין כוח בעולם שייאלץ אותי. שישכיר לי — כן, שישכנע, שילחץ, זה כן, אבל שייאלץ — אין כוח בעולם! אני ראשיתיה בסמכות החוק. אין ראש מילגה, שיכול לבוא ולהגיד ראשיתיה לא מוצא חן בעיניי, אני אקבע בשבילי. ואני מודיע לך שעד היום, ככל המשאים והמתנים בנושא הקואליציה, ענין קולנוע היכל לא עמד בראש הדברים. צריך לדעת לדבר עם הדתיים. לא צריך לוותר להם.

● עד היום הצליחה אגודת ישראל, למשל, להשיג כל מה שרצתה. יוטר מכל מיסלגה אחרת הגשימה את מצעה. מרוע אתה חושב שאם היא תדרוש את סגירת קולנוע „היכל“ בשבת, היא לא תשיג זאת?

האגודה השיגה, כי היה מי שנתן.

● המערך היה זה שהתחיל לתת לדתיים.

צריך לחיות ביחד. אנחנו לא נלך לרב על קוצו של יוד. הם לא יפוצצו את הקואליציה על קולנוע היכל. אני מבטיח לך נאמנה, שאף אחד לא דיבר איתי ואף אחד לא שאל אותי בנושא קולנוע היכל.

● אומרים שפרס ביקש ממך לרדת לעת עתה מעניין קולנוע „היכל“.

פרס לא דיבר איתי. יכול להיות שהוא היה ראש ממשלה, אבל בעיר שלי אני ראש הממשלה ואף אחד לא יכול להתערב לי בעבודה.

שידור

צל"ג

● ליצחק ביינר ויוסי עבארי, עורכי התוכנית במצב הנוכחי בגליציה"ל. התוכנית אמורה להיות מתחרה לתוכנית יומן השבוע של קול ישראל. העורכים ייעצו את קהל המאזינים בראיונות ארוכים ומשמעמים של פוליטיקאים מכל הסוגים, שלא אמרו דבר ולא חידשו דבר לגבי „מעשה המרכבה“ של הקואליציה החדשה, אלא עסקו בחישובים אריתמטיים, שנפשו של הציבור קצה בהם זה מכבר.

יומן אירועים של הטלוויזיה הצליח להתעלם מן הנושא הקואליציוני הנרוש ועבר לרבר על נושאים אחרים.

מאחרי המירקע

נקמה מתוקה

הטלוויזיה הישראלית שידרה בשבוע האחרון כמה וכמה כתבות הנוגעות למלחמת-הלבנון. הראשונה והמפורסמת שבכולן היתה זו שבה הציג החייל את ידו המגואלת-כרם ואמר לקהל הצופים: „וזהי לבנון“

עוד כמותה המהורה שוררה כתבה נוספת מבית-החולים רמב"ם בחיפה, שאליו הגיעו הפצועים. כמו שמושה שלונסקי, הכתב הצבאי של הטלוויזיה, שהיה במיקרה נכבטיה כאשר נפצעו האנשים, כך עמוס כרמלי, כתבנו בצפון, היה במיקרה כמותו היום בבית-החולים רמב"ם בחיפה, ואף לשרד את הבאת הפצועים אל חדרהמיון.

אבל המשימה בעיר הגדולה, בתוך שטח ישראל, לא היתה כליך קלה. אנשי צה"ל, האחראים על מינחת המסוקים ליד בית-החולים רמב"ם, ניסו לנמנע מצוות-הטלוויזיה לצלם את הכתבה וניסו להפריע. הכתבה צולמה ושודרה למרות זאת עוד באותו הערב. דבקות במשימה. למחרת שוב הגיע כרמלי לבית-החולים רמב"ם, שוב הגיעו פצועים מן החוץ, הפעם ממיקוש בגירסה המיוחית. כרמלי ראיין את הפצועים. לא עבר זמן רב והגיע צילצול מאיים מיחידת רוברצה"ל בתל-אביב. „אם תצלם ותראיין את הפצועים, אתה עלול לסכך אותם במישפט צבאי“ אמרו לכרמלי. מרוע? כי לחייל אסור להתראיין בלי אישור של רוברצה"ל.

האינס לא הועיל, ולמחרת שוב הגיע כרמלי אל בית-החולים, ושוב ראיין פצועים, הפעם פצועי מיטע"צ.

אך מתקפתו של צה"ל נגד הטלוויזיה לא הסתכמה בחיות אחת. בו נמנית הוריעו גם בבניין הטלוויזיה כירושלים על מורת-רוחם מן הכתבות על הפצועים. (התירוץ היה שהן נעשו ללא אישור הרובר).

כאילו לא די בכך. בערב שבו הגיעה למערכת החדשות בטלוויזיה היריעה על הפטרותו (או הדרו) של ביינר.

החדשות בטלוויזיה היריעה על הפטרותו (או הדרו) של ביינר.

כתב גולדשטיין אילת זאת שחיתות

פיטוריו של הקצין שנתן רדגות-קבע לחבריו, ואנשי מחלקת-החדשות התקשרו עם רוברצה"ל כדי לאשר את היריעה. היא עוכבה „משום מה“ עד השעה 12 בלילה, ורק אז הותרה לפירסום. זה נשמע כמו נקמה מתוקה.

כל ישיבות הוועד המנהל

חבריועך אדמוץ מיספטי-חברים למנכ"ל

הוועד המנהל של רשות-השידור הפגין לאחרונה מקודיות שאין כרוגממה, החל ממיקום ישיבותיו, ררך תרירותו, צורת ניהולו, וכלה בפירוטמים חסידית-התקדים אודותו. כיום רביעי האחרון התקיימו לאור מצבה החמור של רשות-השידור שתי ישיבות:

ישיבה מס' 1

ב"09.30 התכנסו שישה אנשים במישרד הפירסום של דויד אדמוץ, למה שהוכרז כ"ישיבה סגורה" מה פירוש „סגורה“? סגורה לפני מנכ"ל הרשות, אורי פורת, לפני מנהלי הטלוויזיה והרדיו. פתוחה — לפני ארבעת נציגי הליכוד בוועד (דויד אדמוץ, נתן ברון, שאול עמור, וקריאל גרדוש) ונציג המערך עמירם ניר.

הישיבה אורגנה כמבצע צבאי לכל דבר: בחשאיות מוחלטת, תוך כדי אירגון מיבצע הטעיה (יומן ישיבה נוספת — פתוחה: — להמשך היום). מטרת הישיבה הסודית: קריאה לסדר את המנכ"ל. מרוע מפני שהעז להשתתף במסיבת-העיתונאים שאירגנה הגדר לת רשות-השידור. במהלך המסיבה הוכרזו כמה אמיתות בקשר לאולימפיאדה, שלא היו נוחות לחברי הוועד. ראשית, שלא כדוכו וכפי שטענו-הרדיו החברים הנכבדים) לחלוטין כספים מתקציב הרשות למיבצע, מכיוון ש"500 אלף דולר הוענקו לרשות ממישרד האוצר במיוחד למטרה זו. 200 אלף דולר נוספים נתקבלו ככספי חסות מחברות מיסחריות, העלות הסופית של האולימפיאדה היא 660 אלף דולר. מכאן, שהפסדי הרשות אינם אלא... רווח נקי. פרט לכך, היום פורת, במהלך מסיבת-העיתונאים, את טענת אדמוץ, ש"אנשים מאחרים לעבודה, מכיוון שאינם יכולים לקום בבוקר, אחרי שצפו בטלוויזיה כל הלילה", אדמוץ עשה סקר טלפוני, שעל-פיו אחוז הצפה במישרד-האולימפיאדה הוא נמוך, "הסביר פורת. אם זה נכון, כיצד תולים את האחוז הגבוה של האחרים לעבודה כאולימפיאדה, אם אחוז הצפה נמוך?"

הישיבה אורגנה, מיבצע ינ"ן, הגיע בדחילו ורחימו למישרדו של אדמוץ, שהפך למטה חירום של רשות-השידור. שם הוא קיבל שטיפה של שהעז לשתף פעולה עם המנכ"ל ללא אישור הוועד. ינון הנבצל נואשות וגימגום: „אולי הייתי צריך להתייעץ איתכם...“ כדי להיות כסדר עם כולם, קרא הי"ר הנזוף לחברי הוועד להפסיק את מילחמות היקרה, והוכיח להם את החיוב שבשידורי האולימפיאדה.

ב"11.00, החלט על שיפור אווירה, לכבוד מה? לכבוד ישיבה מס' 2.

ישיבה מס' 2

החלטה היסטורית

ישיבה זו כבר עברה למישרד יחסי-הציבור של נתן ברון בבית ציוני אמריקה. בשעה 12.00 בדיוק הגיעו משתתפי הישיבה הראשונה, נוספו אליהם גם המנכ"ל ומנהלי הככרים של הרשות, שלא ידעו על קיומה של הישיבה הראשונה. על-פי הנהג, מתקיימות ישיבות הוועד-המנהל בבית כלל בירושלים, ולא במישרד פירסום ויחסי-הציבור, הנמצאים בבעלות פרטית.

הישיבה אכן נפתחה בטונים מינורים, כפי שהסכם בסוף הישיבה שקדמה לה. מנכ"ל הרשות סקר את מצבה הכלכלי החמור של

מילחמת קרפין בחלבי

(או להיפך)

השבוע חל קרע חמור בין מיכאל קרפין, עורך מבט, לבין רפי חלבי, עורכו ויושב-ראש ועדיה-עובדים בטלוויזיה. מעשה שהיה כך היה: מיכאל לימור יצא לחופשה שנתית. את זה יודעים, מכיוון שלא הופיע כבר שבועיים על המסך בהשבע — יומן אירועים. מי שנקרא להחליפו היה שימעותן טסלר. עד כאן הכל בסדר.

טסלר הציע שאורי גולדשטיין יסע עם צוות לאילת, להכין כתבה על העיר הדרומית. גם זה עדיין בסדר. כשקרפין שמע על כך, התרגז מאוד (בלשון המעטה). הוא צעק מייד שזו שחיתות, וכי הדבר לא ייתכן. וכל זה למרות שהכל יודעים שכשאורי

הרשות וכעית אחרות: אבטלה סמויה. ציד בלתי-כשיר, אולפנים לא תקינים ועוד. הסקירה הסתיימה בקריאה לחברי הוועד לפעול לגיוסם של שני מיליון דולר לרשות. שנוצר התשובה: „יש כל מיני רכבים...“ מטרת המגביות חסות אולפן הטלוויזיה המתוכנן לבנייני האומה.

גישת הוועד נראתה, אמנם, קונסטרוקטיבית, אך בסוף הישיבה קיבל הוועד המנהל החלטה דרמטית בעלת חשיבות לאומית: „מעתה ואילך ינסח הוועד המנהל בעצמו את הורעותו לעיתונות לאחר ישיבותיה, וישיב-ראש הרשות יעבירן אישית לעיתונות.“ עמירם ניר (מערך) נתן כרון וליכוד) ינסחו את ההורעות, ואילו יושב-ראש, מיכה ינון, חודר כדרכה ומונה כדובר הוועד. הוא ייתן אחראי על הפצת ההורעות, הודיע הוועד.

על החלטה הרת-גורל זו לא פורסם דבר בהורעה שניסחו הצוות ניר-ברון לעיתונות. הטלוויזיה הישראלית הכינה סידרה קומית על חיי המילואים. כל זה ידוע ומוכר. צילומי-הסידרה, בת 12 הפרקים, הסתיימו והיא תוקרן על המסך הקטן החל בספטמבר. גם זה ידוע.

שמה של הסידרה עבר גילגולים רבים. הוא התחיל במילואים, מילואים, עבר לאנשים במילואים (אולי להיפך), ואולי בניתיים שינתה הסידרה את שמה שוב.

אך עוד לא עלה הפרק הראשון על המסך, עוד לא קיבל את תגובתם של 12 פרקים מתחילים בטלוויזיה לעבוד על הפיקים נוספים לסידרה. אולי תוך שינוי חלק מצוות השחקנים.

עובדי טלוויזיה רבים ליוו את עושי הסידרה כעבורתם וצפו בפרקים הערוכים והמוכנים לשידור. הם טוענים כי הסידרה אינה טובה, ואין טעם להמשיך ולצלם פרקים נוספים.

גולדשטיין יוצא לעשות כתבה, הוא מביא בדרך כלל כתבה מעולה.

קרפין טילפן לטסלר וביקש לנמנע את נסיעתו של גולדשטיין לאילת. טסלר מצידו לא התכופף ואמר לו: „אם אתה לא סומך על שיקול-דעתי, אני לא עורך את היום“.

נשאר חייב וענה לו ברוחיות: „אז אל תערוך“.

טסלר: „אתה לא תגיד לי מה לעשות! אני נמצא כאן לפניך!“

רפי חלבי, ששמע על כל הסצינה, פנה לקרפין כבעס: „איך אתה מדבר? אתה נשמע כמו דיקטטור!“

קרפין מוחמם ענה לו מייד: „אתה מצידו יכול ללכת לכפר שלך!“

וכך קרה ששימעותן טסלר לא ערך ולא הגיש את היום האחרון, וחלבי, שעבר עד כה כעורך מישנה במבט, נטש גם הוא את עמדתו והתרכז רק בסרט שהוא עושה למבט שני על האלימות במיגרשיה-הכדורגל.